

votnímu užívání jako služebnost bytu. Nejde tedy o vrácení věci najaté, nýbrž o vrácení věci užívané prý bezdůvodně od počátku se strany žalované. Proto ve sporném případě neplatí ustanovení § 575 c. ř. s. o kratších lhůtách pro dovolání a pro dovolací odpověď.

S hlediska dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci namítá dovolatelka, že Marie U-ová, jejíž jest dědičkou, užívala sporných místností jako žalobkynina nájemkyně a že toto právo podle § 6 zák. o ochr. nájemců na ni přešlo. Tento názor odporuje zřejmě doslovu a smyslu soudního smíru ze dne 4. prosince 1919, jímž se žalobkyně výslovně zavázala, že k zajištění práva Marie U-ové, jež je označeno jako »doživotní právo bydlení«, dává v zástavu své nemovitosti ve smíru blíže označené a jímž svolila ku vtělení tohoto »doživotního práva bydlení« v dotyčných vložkách knihovních. Z použití výrazu »doživotní právo bydlení« a ze vtělení tohoto práva v pozemkové knize, jakož i z další okolnosti, že podle výpovědi žalobkyně samé bylo úmyslem stran při uzavírání smíru zajistiti Marii U-ové jaksi doživotní výměnek, by mohla bytu a krámu s příslušenstvím doživotně užívat, plyne, že strany nechtěly Marii U-ové zříditi jen právo nájemní, nýbrž právo věcné, podobné doživotnímu výměnku, jež podle § 529 obč. zák. končí smrtí oprávněné osoby. Žalovaná se nemůže proto odvolávat na to, že jako dědička pokračuje v právu Marie U-ové, neboť toto právo její smrtí uhaslo a na žalovanou nepřešlo. Žalovaná užívá sporných místností bez právního důvodu a nižší soudy právem žalobě o vyklizení vyhověly.

Čís. 8300.

Předpisu § 234 ex. ř. o omezení přípustnosti rekursu nelze použití na věřitele, kteří se k rozvrhovému roku nedostavili, a nelze z něho zejména dovozovati, že nedostavivší se oprávnění jsou z práva rekursu vyloučeni.

V případě § 14, druhý odstavec, knih. zák. lze kromě nejvyšší míry jistiny vtělit i nejvyšší míru pro úroky a jiné příslušenství. Vtělením nejvyšší míry pro vedlejší poplatky vzniklo již zástavní právo i pro případné úroky, jež se stalo pozdějším vznikem úrokové pohledávky bezpodmínečným.

(Rozh. ze dne 13. září 1928, R II 242/28.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice knihovnímu věřiteli 30.000 Kč v pořadí úvěrové hypoteky vtělené pro jistinu do nejvyšší míry 30.000 Kč, nepřikázal však v jejím pořadí ani úroky ani útraty sporu a exekuce. Rekursní soud přikázal knihovnímu věřiteli v pořadí jistiny i úroky a útraty v podstatě proto, že byla ve prospěch postupitele knihovního věřitele vtělena v pořadí jistiny i úvěrová pohledávka pro vedlejší poplatky 6.000 Kč, kterou přikázané úroky a útraty nepřevyšovaly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Po formální stránce jest podotknouti, že ustanovením § 234 ex. ř. nejsou vyloučení z práva rekursu ti, kdož se k rozvrhovému roku nedostavili, nýbrž jest jím jen upraven rozsah rekursu věřitelů se dostavivších a ohledně těchto jest stanoveno, že mají právo rekursu jen s omezením § 234 ex. ř. Ustanovení toto nelze proto použiti na věřitele, kteří se k rozvrhovému roku nedostavili, tím méně lze z něho odvozovati, že nedostavivší se oprávnění jsou z práva rekursu vyloučení, jak mylně míní stěžovatel. Ale dovolací recurs není ani věcně opodstatněn. Jest pravda, že podle § 14 knih. zák., podle jeho prvního odstavce, lze vtěliti zástavní právo jen pro pohledávku číselně určenou. Ale z toho neplyne, že by v případech § 14 druhý odstavec knih. zák. kromě nejvyšší míry jistiny nemohla býti vtělena i nejvyšší míra pro úroky a jiné příslušenství, neboť i v tomto případě jest z pozemkové knihy patrné, do které míry nemovitost jest zatížena, a jiného smyslu a účelu ustanovení § 14 knih. zák. nemají. Pro souzený případ rozhoduje, že kauční hypotéka vtělená pod pol. 1 pro jistinu do nejvyšší míry 30.000 Kč a pro vedlejší poplatky do nejvyšší míry 6.000 Kč byla na vymáhajícího věřitele převedena bez omezení, tedy i pokud se týče vedlejších poplatků, jak správně zdůraznil již rekursní soud, a nezáleželo by ani na tom, kdyby úroková povinnost dříve nebyla existovala, jelikož vtělením nejvyšší míry pro vedlejší poplatky již vzniklo právo zástavní i pro případné úroky, jež pozdějším vznikem úrokové pohledávky se stalo bezpodmínečným. Že jest vedlejšími poplatky rozuměti najmě i úroky, o tom nelze vážně pochybovati, poněvadž úroky v prvé řadě platí za příslušenství pohledávky. Nelze proto mluvit ani o »nejasném výrazu«, o němž ostatně pojednává § 915 a nikoliv mylně citovaný § 914 obč. zák.

Čís. 8301.

Stavební ruch.

O postihovém právu státu, převzavšího záruku podle zákona o stavebním ruchu, platí předpisy občanského zákona, zejména § 1358, pokud není v zákonech o stavebním ruchu jinak zvlášť stanoveno.

Každý jednotlivý ze zákonů o stavebním ruchu jest vybudován samostatně a nejsou zásady pozdějších změnami ani doplňky dřívějších zákonů. Právní poměry z určité záruky, která byla povolena určitým správním úkonem ministerstva sociální péče nebo příslušného úřadu, jest posuzovati výhradně podle toho zákona o stavebním ruchu, podle kterého byla záruka poskytnuta, a podle prováděcího nařízení k tomuto zákonu.

Ana míra postihového práva eráru není dosud stanovena prováděcím nařízením, jest postihové právo československého eráru právem s rozvazovací výminkou. Peníz přikázaný československému eráru na základě výkonu jeho postihového práva, jest ponechati v soudní úschově, dokud nebude o splnění nebo nesplnění výminky rozhodnuto. Došla-li pohle-